

‘Een trippy, bijna psychedelische manier van opnemen’

Taylor Hawkins over de nieuwe Foo Fighters

Taylor Hawkins mag dan bijna de 50 aantikken, hij blijft een jonge hond. Z'n rol binnen de Foo Fighters gaat ook verder dan alleen drummen. Hij en voorman Dave Grohl zijn de vooruitgeschoven pionnen in het medialandschap. Op het nieuwe album *Medicine At Midnight* speelt Hawkins smaakvol en gevarieerd. Met dank aan Queen, Omar Hakim en, jawel, Level 42.

tekst Jean-Paul Heck

Nee, stilzitten is geen optie voor Hawkins. In 2019 bracht hij met zijn band The Coattail Riders nog het verrassende album *Get The Money* uit. In Grohl heeft hij zijn absolute evenknie gevonden: 'We hebben dezelfde muzikale smaak. We zijn gek van classic rock, jaren 60 popmuziek en metal. Allemaal aspecten die we terug wilden laten komen in deze plaat.' *Medicine At Midnight* is wellicht de meest bonte plaat die de Foo Fighters ooit opnamen. Er wordt lustig geciteerd uit de catalogus van Queen en Genesis. In de song *Holding Poison* komt zelfs een bijna letterlijke passage van *The Prophet Song* van Queen voorbij. Daarnaast staat het album vol gekke ritmes en tempowisselingen. Tegelijkertijd is het een van de meest toegankelijke platen die de band ooit opnam. Hawkins

legt uit: 'Deze plaat heb ik op een andere manier benaderd. De songs vroegen om een economische benadering. Niet alle nummers, maar het merendeel wel. Dat is voor mij niet bepaald vanzelfsprekend, want ik wil meestal graag een brede in-

May op die song dicteert het ritme. Precies dat zie je ook bij deze song. Als je luistert hoe een jonge Roger Taylor dat nummer destijds inspeelde (1973; red.), met zo veel autoriteit en finesse. Dat is iets wat ik hier absoluut terug wilde brengen. Toch dacht ik niet aan Roger toen ik deze song inspeelde maar aan twee totaal andere drum-

vulling. Er staan een paar pure rockliedjes op, zoals *Cloudspotter*, waarop ik ouderwets mijn gang kon gaan. Of *Love Dies Young*, een van mijn favoriete songs van het album overigens; dat is het type groovy rock waar ik heel erg van hou.'

Jij en Dave zijn grote fans van Queen maar niet eerder liepen jullie daar zo mee te koop.
'Dat klopt. De vergelijking met *Keep Yourself Alive* vind ik heel logisch. De gitaarriff van Brian

>>

mers: Ronnie Vannucci van The Killers en lach niet, de eerste drummer van Level 42, Phil Gould. Ik vond Level 42 geweldig, maar die drummer was van een andere planeet. Wat een feel en wat een techniek! Ik heb hem en bassist Mark King nog weleens ontmoet. Superaardige gasten en majestueuze muzikanten. Het heeft ook iets weg van de *Immigrant Song* van Led Zeppelin. Als je het hoort, denk je: simpel. Maar

zo iets smaakvol inspelen is echt andere koek; bombast creëren zonder de subtiliteit te verliezen.'

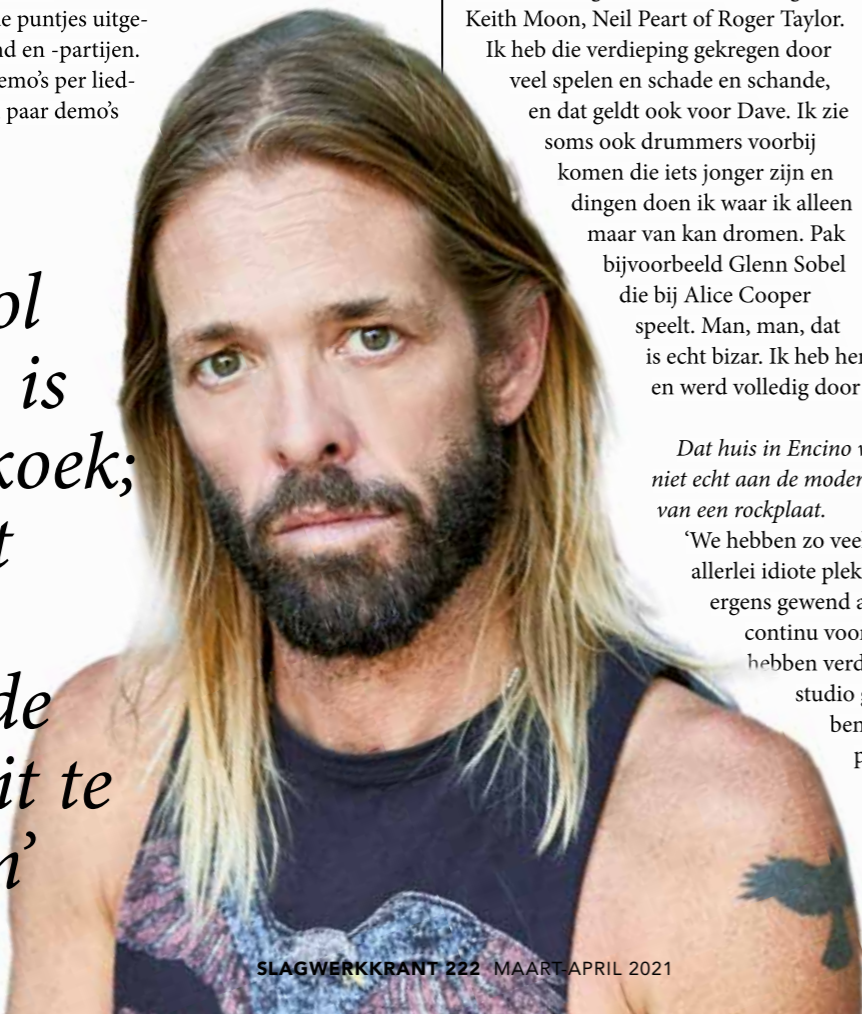
Er staat ook een Beatleske song op: Chasing Birds. Ik heb je nog nooit zo ingetogen horen spelen.

'Chasing Birds heb ik in twee takes ingespeeld, en onze producer Greg Kurstin riep meteen dat het geweldig klonk. Om die song te snappen ben ik echt in het oeuvre van Paul McCartney gedoken. Zijn drumpartijen zijn volledig gearrangeerd en er is geen bassdrumklap waar niet goed over nagedacht is. Je denkt dat je zo'n simpel akoestisch even snel kunt doen, maar uiteindelijk bleek het de moeilijkste track van het hele album te zijn. Dan is het geweldig als je bijna meteen de roos raakt.'

Ik begreep dat jullie voor de opnamen dit keer niet voor een fancy studio wilden gaan.

'Het was een trippy, bijna psychedelische manier om een plaat op te nemen. We deden het in een huis in Encino (buitenwijk van Los Angeles; red.) en dat was een heel vreemde omgeving voor een rockalbum. Normaal besteden we altijd veel tijd aan preproductie, maar dit keer absoluut niet. Een bewuste keuze; het is geweldig om snel te werken. Althans, als het resultaat bevredigend is, want het kan ook totaal verkeerd uitpakken. Op een plaat als *Sonic Highways* was alles tot in de puntjes uitgedacht, ook mijn drumsound en -partijen. Dan heb je makkelijk 45 demo's per liedje. Nu had alleen Dave een paar demo's

'Zoiets smaakvol inspelen is andere koek; bombast creëren zonder de subtiliteit te verliezen'

bij zich. Hij liet ze horen en wij konden aan de slag met onze eigen invulling. Vaak hadden we na 20 minuten al een resultaat. Alles is ook analoog opgenomen.'

Dat soort nostalgie zweeft altijd een beetje boven de Foo Fighters; jullie band met het verleden is groot.

'Bands als AC/DC en Van Halen namen in de jaren 70 ook hun platen in één week op. Als je een album als het debuut van Van Halen of *Powerage* van AC/DC terughoort, dan voel je de power, directheid en urgentie. Het zijn ook allemaal korte albums, die net boven het halfuur uitkomen. Dat was ook het idee met *Medicine At Midnight*. Vanaf de cd-periode moesten platen op eens bijna een uur klokken.

Het grappige is dat de kortste vinylplaten vaak ook het best klinken. Dat lijkt een romantische, nostalgische gedachte, maar het klopt wel. Hoe minder informatie op vinyl, hoe mooier de sound. In de jaren 70 kon je voor 7 dollar een vinylplaat kopen, terwijl je voor een dubbellaar bijna het dubbele moest betalen.

'In het begin twijfelde ik nog wel over de aanpak. Normaliter ga ik net zo vaak terug de studio in totdat ik mijn drumpartij perfect vind. Vaak riep een producer dan dat hij het wel zou fiksen, maar stond ik dat niet toe. Ik moest me er dit keer echt toe zetten

om het te laten gaan.'

Het klinkt een beetje als de ouderwetse punkmethode: spelen en wegwezen.

'Het is eigenlijk de manier waarop de jeugd tegenwoordig opneemt. Ik zie online zo veel te gekke jonge drummers voorbijkomen die ook de historie begrijpen. Dat is natuurlijk geweldig want zij kunnen gewoon online gaan en beelden terugzien en horen van John Bonham, Keith Moon, Neil Peart of Roger Taylor.

Ik heb die verdieping gekregen door veel spelen en schade en schande, en dat geldt ook voor Dave. Ik zie soms ook drummers voorbij komen die iets jonger zijn en dingen doen ik waar ik alleen maar van kan dromen. Pak bijvoorbeeld Glenn Sobel die bij Alice Cooper speelt. Man, man, dat is echt bizar. Ik heb hem een paar keer zien spelen en werd volledig door zijn spel weggeblazen.'

Dat huis in Encino voldeed waarschijnlijk ook niet echt aan de moderne eisen voor het opnemen van een rockplaat.

'We hebben zo veel opnamen gedaan op allerlei idiote plekken. Ik krijg de kans niet om ergens gewend aan te raken, omdat wij continu voor iets anders kiezen. We hebben verdomme in 2005 een eigen studio gebouwd, en nog nooit hebben we daar een Foo Fighters-plaat opgenomen. We gebruiken die plek om journalisten te ontvangen maar helemaal niet als opnamestudio.'

'Ik kan niet wachten om de nummers van Medicine At Midnight live te spelen!'

De titelsong Medicine At Midnight heeft weer een absolute jaren 80 feel.

'Dat klopt. Ik had het er met Dave over omdat we op dit moment heel veel repeteren in zijn eigen studio voor live shows, tv, en meer. We zijn allebei weg van het album *Let's Dance* van David Bowie. Niet alleen vanwege de geweldige productie van Nile Rodgers, maar zeker ook het briljante drumwerk van Omar Hakim en Tony Thompson op die plaat. De kracht is de ruimte die zij met de andere muzikanten creëren. Een drummer heeft daarin een heel belangrijke rol, en iemand als Hakim kan dat perfect. Nu we de nieuwe songs aan het oefenen zijn voor live uitvoeringen, valt pas op dat deze nieuwe songs veel ruimtelijker gespeeld zijn. In het verleden sloeg ik alles vol, simpelweg omdat de nummers erom vroegen. Ik kan ook echt niet wachten om de nummers van *Medicine At Midnight* live te spelen! Ik weet zeker dat het een nóg aangename exercitie zal zijn dan het opnemen ervan.'

De meest weirde song op de plaat is wel No Son Of Mine; vooral dat intro met die rare bassdrumpartij.

'Dave had dat nummer helemaal uitgeschreven, en over die drumtrack heb ik het langst gedaan. Nooit eerder had ik zo veel tijd nodig om te begrijpen wat hij nu eigenlijk wilde. Vooral die bassdrumpartij in de opening is zo *fucking* raar. Ik begreep niet wat Dave hoorde. Alsof hij een taal sprak waar ik helemaal niets van snapte. Zelfs toen we al aan het opnemen waren, was ik niet honderd procent zeker of het nu wel echt goed was. Een beetje Bill Bruford? Vind je? Haha, dat beschouw ik als een groot compliment.'

Greg Kurstin was opnieuw de producer van dienst, net als bij jullie laatste plaat Concrete And Gold (2017). Hoe belangrijk was zijn rol?

'Het is geweldig om zijn naam op onze albumhoes te hebben: Dave Grohl, Taylor Hawkins en Omar Hakim'

'Hij was er in het begin niet bij, maar schoof aan toen we met de gehele band gingen opnemen. Hij heeft een geweldig oor voor een goede drumsound. Dit keer bemoeide hij zich daar ook veel meer mee dan tijdens de opnamen van onze laatste plaat. Het was ook zijn idee om Omar Hakim erbij te halen om de percussiepartijen in te spelen. Of Dave en ik dat intimiderend vonden? Totaal niet. Omar is een superleuke kerel en verving de afgelopen jaren Steve Smith nog bij Journey. Wij kijken enorm tegen hem op en het is geweldig om zijn naam op onze albumhoes te hebben: Dave Grohl, Taylor Hawkins en Omar Hakim. Fantastisch toch! Komen we toch weer uit bij *Let's Dance*. Haha!'

Ik zag Omar Hakim voor het eerst live tijdens de Dream Of The Blue Turtles-tour van Sting.

'Shit man, was jij bij die show? Daar ben ik jaloers op! Dat was de beste tour en band die Sting ooit heeft gehad. Ik vond zijn shows met Vinnie Colaiuta ook geweldig, maar Omar bij Sting was wellicht het allerbeste, samen met Darryl Jones op bas en Kenny Kirkland op piano. Als ik die beelden terug zie, krijg ik meteen weer enorm veel inspiratie en zin op te spelen.' ■

Slagwerkkraant.nl/swkplus

- Foo Fighters - *Shame Shame* (official video)
- Foo Fighters - *Waiting On A War* live @Jimmy Kimmel (2021)
- *Waiting On A War* (official video)
- *No Son Of Mine* (audio-video)

• archiefinterview uit 2017 (SWK202)